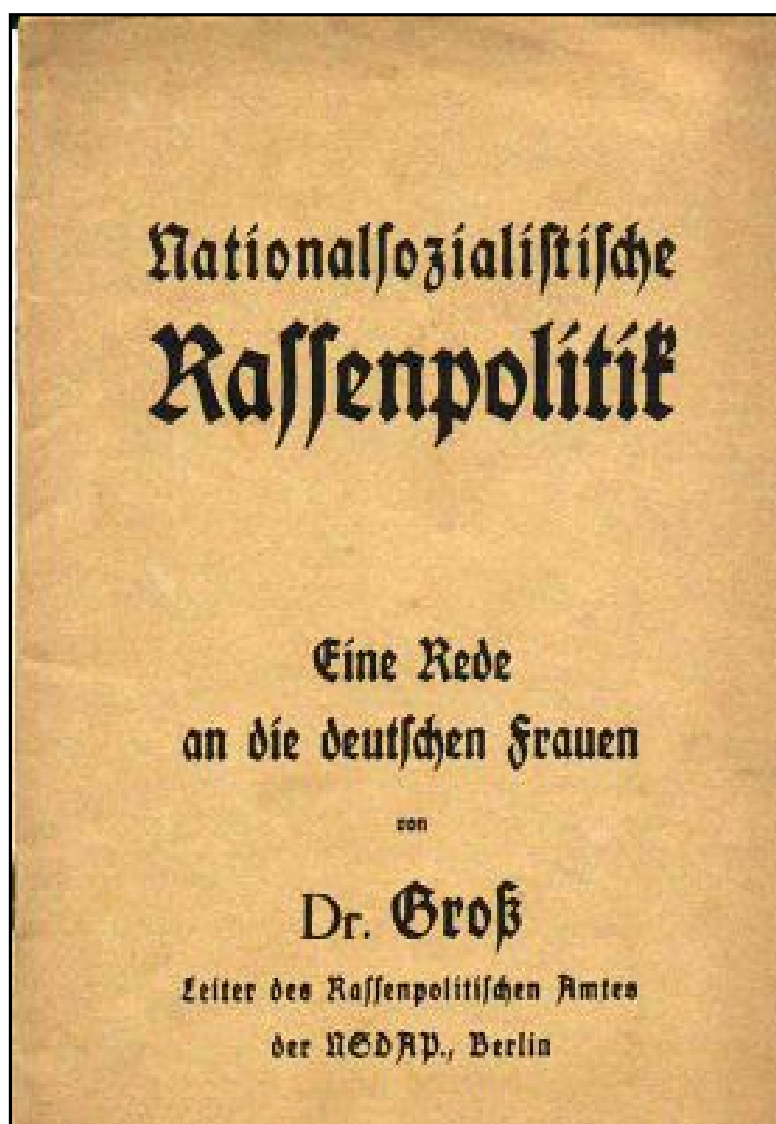

Dr. Walter Groß

Nacionalsocijalistička rasna politika:

Govor njemačkim ženama

Naslov izvornika: Dr. Groß, "Nationalsozialistische Rassenpolitik. Eine Rede an die deutschen Frauen (Dessau, C. Dünnhaupt, 1934).

Moje drage njemačke žene i djevojke!¹

Kada se Nijemci danas okupe da bi raspravljali o stvarima koje se tiču nas kao individualaca i kao nacije, to je hvalisava prigoda, htjeli mi tako ili ne. Tijekom političkih borbi u prošlosti mogli smo govoriti o programima stranke ili o civilizaciji bez ikakvih sudjelovanja naših duša.

Sada smo zaboravili pristupiti problemu samo sa svojim razumijevanjem, samo sa svojim ustima, samo sa svojim srcima. Postali smo još jednom cjeloviti narod. Kada govorimo jedni s drugima, to radimo našim cijelim bićem.

To je ono što je pokret učinilo jakim, velikim i moćnim od njegovih prvih dana. To je isto ono što neprijatelj s unutarne strane granice i onaj izvana ne može shvatiti, ono što mrzi gorućom mržnjom. Kako je počeo veliki i prelijepi narodni pokret, tako je počela i teška i gorka bitka između neprijatelja i njemačkih snaga, između starog svijeta koji je stvarno dugo mrtav i pokopan, i novog svijeta koji se bori da dođe do svjetla kroz nas. Borba se odvijala u ljudskim srcima i dušama godinama, i nije ni blizu kraju. Ovaj svijet teško shvaća ono što je centar naših nastojanja:

vrijednost krvi i rase.

Naši su se neprijatelji prvo smijali u sažaljenju, zatim u mržnji dok bi o tome govorili.

Dopustite nam da govorimo o tome što mi nacionalsocijalisti mislimo pod time pa da postane jasno zašto bi njemačka žena trebala biti čak i zabrinutija oko ovih pitanja no što to mogu biti muškarac, njegova država i njegova borbena organizacija.

Bilo je vrijeme u prošlosti kada smo bili nevjerni, nevjerni u najdubljem smislu. Nismo bili nevjerni prema drugim ljudima, ili strankama, ili državama, ili kraljevima, nego nevjerni nečemu mnogo većem, nevjerni zakonima života. Od kada svijet postoji, od kada život raste, cvjeta i prestaje, toliko će ovaj život imati potrebu preživjeti u budućnost i osvojiti novi teritorij. Bilo biljka ili životinja ili čovjek – kao mi, ili ja, ili ti:

gdje god ima života, on čezne za donošenjem novog života.

Trebalo bi biti nepotrebno govoriti o takvim stvarima. Govorimo o njima samo zato što je nekoliko desetljeća luda era ignorirala, klevetala i ismijavala ove velike, najljepše i najčišće snove o životu. To je bilo doba koje je idol novca učinilo najvišim i reklo: „Svijet ne bi trebao biti vođen onime što služi životu, već onim što neka budala od računovođe odluči da je najbolje.“ Znamo rezultate toga. Veliki zakoni života vrijednovani su vrećama novca i čekovnim knjižicama. Kada gledamo na naše roditelje, bake i djedove, uviđamo da je tada bilo više djece u domovima. Možda je sve bilo skućeno i natrpano, te financijski teško, ali bili smo sretni, možda zato što nas je bilo

¹ Dr. Walter Groß, načelnik Ureda za rasnu politiku NSDAP-a, održao je ovaj govor 13. listopada 1934. u Kölnu, na ženskom stranačkom skupu.

puno u tako velikoj obitelji. Ali došlo je vrijeme kad su ljudi govorili: „Kao muškarac ili žena, kao roditelji ili odgajatelji vođa, vi imate dužnost pokazati ljudima put u bolju budućnost.“ Ta bolja budućnost, misle ljudi, može biti samo ona vezana za bogatstvo, budućnost u kojoj će pojedinci imati više novca. Kada ih se pitalo od kuda će se taj novac stvoriti, pogrešno učenje se uzdiglo prošlog stoljeća: „Što je manje ljudi, to će više jedino dijete naslijediti od svojih roditelja.“ Onaj koji voli svoju djecu i želi prosperitetnu budućnost za svoju naciju, trebao bi uvidjeti da je njemačka populacija malena i da samo nekoliko djece nastavlja svoju obitelj. To je bilo loše naučavanje kontrole rađanja, koje je poučavao marksizam, a slijedila ga buržoazija. Nitko se nije usudio stati protiv toga. To je doktrina koja nas je dovela do onoga što smo danas:

narod koji izumire

u kojem se sve manje djece rada godišnje, u kojem više ljudi umire godišnje nego što ih se rađa. Sve ovo trebalo je voditi u bolju budućnost. Podrazumijevalo je sreću samo u posjedovanju. Stoga je bilo pogrešno. U svojim izražajima bilo je pogrešno i zaboravilo jednu stvar:

Kada narod počinje umirati, kada ljudi više ne poštuju zakone života, kada ljudi vrjednuju novac više no opstanak i potomstvo, takvi ljudi su na putu katastrofe, povijesno i politički. Za nekoliko stoljeća biti će mrtvi, potlačeni od strane ljudi koji su jači, bliži životu i koji slijede životne zakone bolje nego mi.

Ako se sadašnji trendovi nastave, do kraja stoljeća Njemačka će biti nacija od 40-50 milijuna stanovnika,

a mi znamo da na našim granicama broj ljudi raste brzo i jako. Prije ili kasnije, ovi ljudi će doći u sukob s umirućim njemačkim narodom, te rezultat navodne doktrine o sreći biti će težak i gorak,

nacionalna smrt za nasu djecu.

Oni koji vjeruju da svojoj djeci mogu dati sretnu i mirnu budućnost smanjenjem broja djece u teškoj su zabludi. Oni djeci jedino daju obećanje teške i gorke borbe za njemačko postojanje kao države i ideje.

Danas kada radimo na tome da ljudima pokažemo kako su jučerašnje ideje pogrešne, da država i nacija ne mogu bez obitelji, da obitelj ne može postojati bez djece i da ekonomsku pomoć ne dajemo samo zato da bi bilo lakše stvarati obitelji i imati djecu, isto govorimo ljudima iznova o svetosti života i potrebi nastavljanja naših ljudi u budućnost, odjedanput nas naši neprijatelji s obje strane granice počinju vrijeđati s mržnjom. Oni žele omesti naš rad. Odjedanput glasovi govore: „Nacionalsocijalističke doktrine su nehumane i barbarske. Njihovi pogledi na djecu pretvaraju ljude u životinje za uzgoj.“ Kada se kaže

da je dužnost svih muškaraca i žena nastavljati vječni lanac života, lanac koji počinje u dalekoj prošlosti i nastavlja se u budućnost, lanac u kojem smo mi samo karika koja vodi u daljnu budućnost,

naši neprijatelji s obje strane granice tvrde: „Vi odbacujete dostojanstvo i vrijednost čovječanstva. Nationalsocijalizam drži da muškarci i žene imaju vrijednost samo kao stoka za razmnožavanje.“ Sramota je što moramo odgovarati na takve riječi, ali je potrebno zbog toga što su naši neprijatelji oduvijek htjeli okrenuti žene protiv nas, unatoč tome što je ono o čemu govorimo ukorijenjeno u duše muškaraca i žena. Ovo je naš odgovor: Griješite kada nas optužujete da mi mislimo da je jedina svrha čovječanstva nastavak vrste i nastavak naše krvi u budućim generacijama. Poznajemo mi i druge vrijednosti. Mi ih podržavamo i tražimo sve te vrijednosti u kojima pojedinac pokazuje svoj rad i samopožrtvovanje. Mi dobro znamo

da svaka osoba živi dvostruki život. Prvi je onaj koji živi između rođenja i smrti. Želimo taj život učiniti što bogatijim, da bi postigli sve što je dobro i lijepo, da upotrijebimo naše snage i darove za druge. To je dužnost pojedinca. Ali kao osoba vi ste nešto više:

Vi ste pripadnik životnog lanca, kap u velikom krvotoku svojega naroda.

Stoga imate dužnosti i obaveze za vječnost nacije. Imate dužnost nastaviti ono što ste primili od vaših roditelja i predaka. Ne vjerujem da je takvo ponašanje koje sluša zakone razloga i života barbarsko, mrziteljsko i nehumano. Vjerujem da bi se barbarizam mogao pronaći u godinama koje su sada iza nas, kada je svaka budala mogla prljati najvrjedniji, sveti život muškarca ili žene i njihovih obitelji, te provlačiti djecu kroz prljavštinu, bez ikoga tko bi mogao obraniti njihovu kulturu od napada.

Vjerujem da kad opet kažemo ljudima o velikoj vrijednosti njihove krvi i podsjetimo ih da nemaju dužnosti u trajanju od samo 60 godina u kojima će raditi i služiti, nego da idemo prema mileniju budućnosti i dajemo im veće vrijednosti od onih jučerašnjih. Reciću još i ovo, krivo je ako netko misli da su samo oni koji imaju obitelji i djecu vrijedni državi. Mi znamo da to nije tako. Mi znamo da postoje razlozi zašto neki ljudi napuštaju tok krvi svojeg naroda. Znamo da neki ne mogu prihvatiti ono što nacija smatra vrijednim. Mi ih ne ignoriramo ili sebe smatramo boljim od njih. Mi kažemo samo ovo: “Moj prijatelju, ti i ja moramo obaviti dužnost prema našem narodu, a kada je ne možemo ispuniti na jedan način, tada je moramo obaviti na drugi način s još više energije i predanosti.”

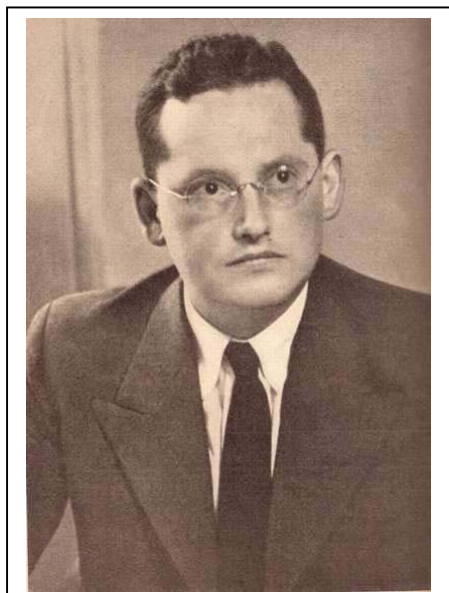
Kada ispuniš svoju dužnost, tada si jedan od nas,

mi pružamo ruku prema tebi, mi poštujemo tvoju humanost i tvoju službu njemačkome narodu. Radimo zajedno tako da u budućnosti što više ljudi bude sposobno služiti naciji na oba načina.

Ovo je dio mišljenja o krvi i rasi koje nas je nacionalsocijalizam podučio. Postoji još jedan aspekt. Kada vidimo ljude danas, možemo uvidjeti da nismo svi isti. Postoje razlike u vrijednosti;

svaka osoba nema istu vrijednost kao ona druga.

U prošlosti ljudi su vjerovali da su ove razlike površne, rezultat okruženja u kojem su odrastali. Ljudi su vjerovali da ono što je nastalo iz osobe najviše ovisilo o kući u kojoj je

Dr. Walter Groß

odrasao ili o njegovom društvenom okruženju ili klase iz koje potječe. Vjerovali su da osoba rođena u sirotinjskoj četvrti, okružena sjenama, nevoljama i siromaštvom, dijete bez ljubavi i njege, može postati samo drugoklasno ljudsko biće, psihološki i tjelesno bolesni pripadnik društva, netko tko nije zadovoljio društvo i državu. Netko bi mislio da će takvo dijete odraslo u sirotinjskoj četvrti neizbježno postati bolesno ili biti kriminalac. Samo zato što je odraslo u tako siromašnom okruženju. Marksisti su tvrdili za svako dijete u Njemačkoj koje bi odraslo u okolini koja bi mu dala sve potrebno, da će zasigurno izrasti u korisnog, pristojnog, iskrenog i ponosnog člana društva. Nakon nekoliko godina ili desetljeća, čitav će njemački narod sadržavati samo pristojne i korisne ljude. U prošlosti ljudi su vjerovali da je okolina odgovorna i kada bi osoba podbacila.

Prisjetimo se dana delirija, kada su milijuni nezaposlenih bili izbačeni na ulicu od strane bolesnog političkog i ekonomskog sistema. Jedna osoba bi tijekom noći uništila tračnice i izbacila nadolazeći vlak iz kolosijeka. U minuti bi ubila 30 nedužnih ljudi koji joj nikada nisu učinili ništa nažao, te bi ih opljačkala. Što bi svijet od jučer na to rekao? „On si ne može pomoći, on je žrtva okolnosti. On ima ruke poput Beethovena i umjetnički temperament. Ne moramo ga poslati na vješala ili u zatvor da bi zaštitili svoju djecu i sebe. Ne, ovaj jadni Schlesinger je bolestan samo zbog svoje okoline. Stavite ga u moderni sanatorij i dajte mu što treba: radio, knjižnicu, učitelja jezika, svećenika, dajte mu sve što će ga dovesti u doticaj s boljim stvarima. Za nekoliko godina, ovaj masovni ubojica 30 ljudi biti će idealno ljudsko biće, tako čisto i nevino da ga možete staviti u dječji vrtić kao voditelja.“ Tako su ljudi razmišljali u prošlosti.

Danas nam to izgleda kao bolesna šala, luda fantazija, ali prije nekoliko godina to je bila vladina politika u Njemačkoj. Oni koji su živjeli dobro pod takvom politikom i danas se bore protiv nas i misle da našu doktrinu o krvi i rasi mogu nazivati barbarskom.

Zašto stvari vidimo drugačije? Zato što smo nešto naučili:

Na kraju, vi niste toliko važni i značajni kao što ste jučer mislili;

vaša snaga i sposobnosti nisu toliko velike kao što se vjerovali za vrijeme liberalne ere. O da, bio je to lijep san reci: „Učiniti ću sa svojim životom što želim, ako slučajno postanem učitelj, podučavati ću što ja želim, što volim i što mislim da je ispravno.“ Dobro, to je bila vaša ideja okoline.

Mi smo malo više skromniji, malo više ponizniji pred zakonima sudbine.

Naučili smo da ono što ja mogu učiniti za sebe ili što ti možeš učiniti za sebe, ili što možemo učiniti jedni za druge, nije toliko važno, toliko duboko koliko je viša sila učinila za nas. To je sila koja nam je i prije našeg rođenja dala dio naše prirode i položila nas na nas položaj u svijetu. Ovdje su združene dvije stvari: poznavanje moderne znanosti, osjetljivost i shvaćanje ponizne osobe. Odjedanput vidimo to:

Ono što ste, ono što sam ja i što mogu biti u životu je dijelom unaprijed određeno onime što sam naslijedio.

Ako je moje nasljeđe dobro i jako, i ako sam mu vjeran i razvijam to što je u meni, moj će život biti uspješan, i možda doprinositi i uveseljavati druge. Ako mi takvo nasljeđe nije dano, ili ako mi je sudbina iz nekih neobjašnjivih razloga dala druga, možda slabija, čak i lošija obilježja, mogu se boriti protiv njih cijeli svoj život, i još uvijek neću biti sposoban riješiti se toga što je u meni zbog djelovanja više sile.

Onda vidimo da je dobar dio ljudske povijesti određen onime što je naslijedeno. Ako pitamo kojih vrsta fizičkih ili intelektualnih obilježja ima, ili kojih su grupa, vidjet ćemo da svaki narod ima tri grupe. Prva je velika grupa ljudi prosječno nadarena, većina nas koja je sposobna nositi se s normalnim životnim problemima. Iza toga slijedi vrlo mala grupa. Ova grupa je dobila bolje nasljeđe od većine nas, ne zbog svog utjecaja na neke posebne vrline, nego jednostavno zbog sudbine. Vođe čovječanstva, oni koji grade države, vode ljude, ili dodiruju dušu, dolaze iz ove grupe. A postoji i treća mala grupa posebnih obilježja, također ne njihovom krivnjom: oni koji su bolesni ili genetički defektni. Nisu sposobni nositi se s izazovima života, te trebaju vanjsku pomoć da bi preživjeli.

Kako se čovječanstvo ili nacija provlače kroz stoljeća, presudan čimbenik je koja je od ovih triju grupa najjača. Netko bi mogao reći: „Ovo uopće ne dolazi u pitanje. Najjači će pobijediti, grupa iz koje dolaze vođe. Ova superiorna grupa mora na kraju biti najjača, mora postupno uspjeti.“ Da, tako bi bilo bez ljudi, ako ljudi sa svojim malim mozgovima ne bi vjerovali da mogu promijeniti zakone života koje je svijetu dalo nebo.

Čovjek se upleo u te stvari. Pokušao je promijeniti zakone borbe i postojanja i selekcije. To su bili drevni zakoni života, kojima je i čovjek bio podređen:

Ono što se ne može nositi s izazovima umire.

To je teško, ali je to i put kojime priroda čini život jačim i boljim. Čovjek je opet i opet pokušavao poništiti ove zakone. Održao je život na umjetne načine u slučajevima gdje bi se, da mora ovisiti sam o sebi, završio. Upotrijebio je sav svoj razum, ljubav i suosjećanje da bi održao osobu živom, čak i kada to nije radost, već samo teret i muka. Sada čuvamo na životu tisuće, čak desetke tisuća nesretnih stvorenja na neprirodne načine, one kojima je život sam porekao pravo na život. Ali sam problem nije bio njih održavati na životu. Gore je što im je dana prilika da prenesu svoje nesretne fizičke i mentalne karakteristike. To je najgore što se dogodilo: uzeli smo fizički slabe, mentalno bolesne, genetički defektni kriminalce i ne samo da smo ih održavali na životu i brinuli za njih – to je naša dužnost kao ljudskih bića, koju za oboje sigurno ne želimo ignorirati u budućnosti – i dali smo im mogućnost da imaju djecu s jednakim manama, i time udvostručili ili umnožili njihovu muku. Njemački narod ne zna raspon ove muke, on ne zna depresivan duh domova u kojima tisuće defektnih žive svoje živote samo hranjenjem i brigom o njima, sirota stvorenja koja su gora od bilo koje životinje. Životinja je bar onakva kakva bi trebala biti. Ova sirota stvorenja su iskrivljenje života, nikakva radost ni za njih same ni za druge. One su teret svojim jadnim egzistencijama, no zahvaljujući nesebičnoj brizi i odanosti onih koji brinu za njih mogu živjeti 60, 70 ili 80 godina. Njemački narod nije svjestan golemih iznosa koji su trošeni desetljećima, novca koji je uziman od onih koji su zdravi, koji bi mogli učiniti nešto korisno, no ne mogu jer nedostaje novca.

Bila je zima u kojoj djeca u Bavarskoj nisu imale za nositi čak ni solidne cipele dok bi hodala po snijegu na svom putu za školu. Morali su satima hodati bosonogi. Istovremeno, vlada se pobrinula da one nesretne duše u velikoj instituciji imaju svježe banane dva puta tjedno tako da dobiju potrebne vitamine. Ali ti im vitamini nisu mogli dati radost ili snagu ili zdravlje. Ali zato su bili uskraćeni onima negdje u bavarskoj šumi, ili u Ruhru, ili u siromašnom ribarskom selu na Frizijskoj obali, gdje su mogli smanjiti neimaštinu i potrebu u nekim radničkim kućama. Istovremeno je bio slučaj da je

sam mentalno bolestan crnac s engleskim državljanstvom živeći 16 godina u instituciji u Berlinu, koštao 26 000 maraka.

26 000 maraka odbačeno je na život koji nema smisla. 26 000 maraka koje su mogle biti iskorištene za pripremu desetak jake, zdrave i nadarene djece za život i posao.

Ali ne govorim o ovome kao o vrsti krađe. Novac nije kraj sam po sebi. Prije smo tu počinili krađu duha i duše, jer smo pokušali uvjeriti naciju i čovječanstvo da nasa vlastita veličina može doći iz žrtvovanja za najgore i većinom bespomoćno. Na kraju smo otišli toliko daleko

da stavimo bolesne i umiruće ispred mladih, snažnih, zdravih i obećavajućih.

To je protivno prirodi i životu. Nacija koja ide ovim putem ide ka bezdanu. Otišli smo toliko daleko da propovijedamo godinu za godinom zdravim obiteljima da ne bi trebali imati djece, ili najviše jedno, inače su zgriješili protiv nacije i duha prosvijećenog doba. Ali ako bi neki imbecili kurve i genetički bolesni kriminalci imali djecu, nisu bili samo

financijski teret cijelih svojih života, već su uzeli i posao ljudi kojima naše društvo nije dalo ništa bolje od toga da ova jadona stvorenja presvlače tri puta dnevno i da ih hrane. To je iskrivljenje svega moćnog i zdravog, i grijeh protiv života i stvaralačkog duha.

S potpunom spoznajom o našim dužnostima kao ljudskih bića i zahtjevima za milosrđe, donijeli smo odluku da nećemo dopustiti takvim jadnim stvorenjima da prenose svoju muku na iduću generaciju, pomnoženu možda dva ili tri ili više puta. To je veliko postignuće, za koje će nam naša djeca i njihova djeca jednog dana zahvaliti.

Znam da ima onih koji će reci: „Miješao se u stvari koje nisu tvoja briga. Uplićeš se u područje koje je izvan ljudske kontrole. Život i smrt nisu u rukama čovjeka, već u onima više sile. Ako Bog želi da se bolesni i genetički ljudi rode, ne smiješ se uplitati u zakone, postupke ili bilo koje druge mjere božje volje. A ako to učiniš – i jesi sa svojim Zakonom o sprječavanju nasljednih bolesti – onda se ponašaš protiv božje volje i heretik si.“

Ovo je naš odgovor: „Moj prijatelju u krivu si. Istina je da smo podređeni višoj sili. Mi ljudi nikada se ne smijemo uplitati u zakone stvoritelja. Ali griješiš. Pogledaj zakone koje je stvoritelj stvorio za svoj svijet i tvoj život. Veliki zakon je da život mora biti sposoban sam se održati, a ako ne može propasti će. To je okrutan, brutalan zakon borbe za opstanak i selekcije i izumiranja. To je bio zakon koji smo gledali dan za danom, sat za satom, ispod svih nebeskih oblaka i svih zvijezda na nebu u kojem se činilo da život pronalazi samo bezosjećajnu smrt, bilo za biljku, životinju ili osobu, bilo u dalekoj Africi ili našoj blizini.

Ono što se ne može suprotstaviti izazovima života umire, bez obzira koliko boli uzrokovalo,

čak i ako tvoje malo razumijevanje ili um ne mogu to pojmiti, to su veliki zakoni života i svijeta koje nam je Bog sam dao. Ovo su zakoni, moj njemački prijatelju, koje smo u svojoj ludoj fantaziji potisnuli u prošlost.“

S uobraženošću ljudskog ponosa i lažnim sažaljenjem, slomili smo veliki zakon i održali živima one koji bi pod božjim zakonima već odavno nestali.

Danas opet slijedimo ove stare zakone, koristeći humane metode, jer one slijede mnogo okrutniji i brutalniji put u prirodi prema božjoj volji. Ne radimo ništa drugo do obnavljanja zakona stvaranja, i poštivanja nebeskog reda. Zato pokazujemo pobožnost i istinitu poniznost – ti si heretik.

Ovo se odnosi također i na treći i posljednji princip našeg rasnog mišljenja. Ovaj treći i posljednji princip je da su ljudi na ovom svijetu, u Americi, Africi ili Kini, različiti i tjelesno i duševno. Oni nisu jednaki, kao što je tvrdila jučerašnja laž.

Ljudi su različiti.

Ne govore samo različite jezike i izgledaju različito: ne, oni su različiti u dubinama svojih srca i priroda, i u svojim sposobnostima za dobro i zlo. U prošlosti ljudi su vjerovali da su ove razlike slučajne, rezultat klime ili civilizacije, i da je moguće nadvladati ove razlike i stvoriti ujedinjenog čovjeka u ujedinjenoj državi u kojoj bi svi bili jednako sretni. Naučili smo da su takve ideje pogrešne. Naučili smo da razlike među većinom krvnih grupa, među većinom rasa, nisu rezultat ljudskog djelovanja, već zakona stvaranja. Naučili smo da su veze između krvi i krvi, rase i rase, također veze između duše i duše i duha i duha. Naučili smo da je suprotnost stare fraze „Što Bog spoji neka čovjek ne razdvaja“ također istinita. Naučili smo:

Što je Bog odvojio čovjek ne treba spajati.

Nebo je ispravno mislilo da ne stvara samo jedan tip ljudi na zemlji, već različito, rasno povezane ljude. To je dio stvaranja. Klanjamo se pred ovom istinom i poštujemo granice. To znači da utemeljenje naše separacije rasa nije stvar politike ili ekonomije, već prije počiva na višem nivou, kojemu smo konačno odgovorni.

U našem Reichu, mi odvajamo ono što pripada nama, jer je to krv naše krvi, od one što nama ne pripada, jer je strana. Činimo to što je ispravno ne samo za trenutak već za vječnost.

Vjerujte mi, moji dragi njemački sunarodnjaci, nije istina, kao što neki tvrde, da je ova doktrina znak arogancije ili nadmoći ili pretencioznosti. Ne smatramo se boljima od drugih rasa na zemlji. Ne, mi ne smatramo sebe boljima, niti vjerujemo da su drugi gori od nas. Inzistiramo samo na jednoj stvari – zakonu stvorenom od samog stvoritelja:

Čovjek se od čovjeka razlikuje i rasa od rase u ovome svijetu.

Drugi ne trebaju biti bolji ili lošiji, ali su različiti od nas, između nas je neka vrsta zida koji je dio zakona života. Ovo je srž nacionalsocijalističkog rasnog mišljenja. Naš cilj nije uvrijediti druge, reći: „Kako sam ja super čovjek!“ Prije, držimo se skromne spoznaje da svaki zdravi dio života ima svoj kutak u svijetu, i svoje posebne zadatke. Ovo je istinito kako za ljude tako i za biljke i životinje u svoj njihovoj raznolikosti. Znamo da nijedan tip nije vrjedniji od drugog. Ali također znamo da svaka raznolikost života ima pravo opstati dok god se čuva čistom i snažnom. Samo kada drvo proizvede prikladan plod ima pravo na život. Inače će biti odrezano i uništeno. Ne znamo zašto su stvari takve kakve jesu, i bilo bi naivno pitati za razlog. Tako je kako je. Nas zadatak je ponizno prihvatiti zakone koji upravljaju našom ljudskom egzistencijom, i prihvatiti činjenicu da smo rođeni Nijemci u Njemačkoj, ne kao Kinezi ili Eskimi. To nije zbog naših vrlina, niti je naša krivnja, niti je to bila naša volja. To je bila sudbina koja je došla odozgo. Nemamo druge nego prihvatiti ovu sudbinu i razvijati sposobnosti koje nam je sudbina dala prema potrebi i zakonu.

Drugi se mogu razvijati na svoj način, u svojoj vlastitoj zemlji. Moramo slušati težnje našeg vlastitog naroda, izvući snagu iz krvi i nasljeđa koju trebamo da bi izgradili nasu domovinu. Viša sila će voditi brigu o životu s druge strane.

Ja vjerujem, moji dragi sunarodnjaci da će svatko tko je našeg duha podržati ispravnost našeg mišljenja o krvi i rasi, i reći: „*Sada vidim ne da ste samo na pravom putu, nego da ste poštjeni i u najdubljem smislu odani zahtjevima koji su veći od zakona čovjeka.*“

Slijedimo onda zajedno put u novi svjetonazor. Krenimo putem krvi i rase, koji ne ignorira sudbinu i znanje i osjećaj za više sile. Krenimo ovim putem, ne putem materije, praznovjerja i hereze, već radije putem duboke poniznosti i pobožnosti pred zakonima Boga. Krenimo zajedno ovim putem i slušajmo najdublje dubine gdje vladaju krv i duša. Izvucimo snagu od tamo za izgradnju države, i još važnije Reicha. To će biti Reich ne samo politike, Reich organizacije, ili ekonomije, već Reich naroda. Njemačka danas ima sreću što je našla novi put, vođen velikim Führerom. Njemačke žene imaju dobru sreću što vide snažnu i odanu ženu na svom čelu. Krenimo zajedno naprijed, rukom uz ruku, dok pristajući drugovi grade budućnost, i ujedinit ćemo snagu muškarca i žene, ukorijenjenu duboko u njihovoj krvi, za izgradnju onoga što svijet nikada prije nije vidio:

Sveti Reich njemačkog duha.

Heil!

Prijevod:

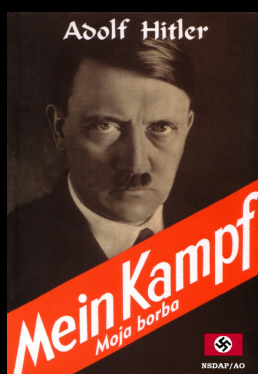

Posjetite nas na internetu

NSDAP/AO NOVA EUROPA DER STÜRMER

I PREUZMITE BESPLATNE NACIONALSOCIJALISTIČKE
PUBLIKACIJE NA **HRVATSKOM** JEZIKU

adolf hitler

Zweites Buch
Druga knjiga

Gen. Leon Degrelle

Hitlerova Enigma

44-NAUKA O RASAMA
i omjerenice sa izbor braćnog partnera

Dein Blut...

...dein höchstes Gut!

